

AFSCHEID VAN STEFANA

Fragment uit „Fanaal in de Mist”

Stefana doet mij uitgeleide naar de poort,
naar de gesloten poort van 't eeuwig paradijs.
Voor mij zijn alle poorten steeds gesloten, en het woord
dat ik verwacht ontvang 'k, maar 't maakt mij nimmer wijs.
Zo is het toch altijd geweest, gij weet dat best:
gij waart voor mij het heilrijk zaad bij elk gedicht,
het veilig bekken van het warme en hoge nest,
ik had een liefde afzonderlijk voor uw gezicht,
uw lichaam en de goede geest die gij me zondt.
Ik had u dankbaar mogen zijn — maar ik verweet
u wat, om mij te dienen, gij niet laten kondt:
mijn schaarse vreugden schalks te delen en mijn leed
met mij in eenzaamheid zeer lijdzaam te bewenen.
Ik had u dankbaar mogen zijn — maar wijl mijn hart
nog weiflend bij u bleef, ging reeds zijn liefde henen.
Zo is het leven en zo is de dood: zeer hard,
Stefana, ach leer gij me bidden, benedijde,
leer gij me bidden die zoveel bewuster zijt,
gij die me telkens tot schijnheiligheid verleidde,
maar zelve loflijk vreemd waart aan schijnheiligheid.
Soms schrijf 'k uw naam talloze keren achtereen —
ik weet niet waar het goed voor is, dat weet mijn hand
voorzeker wel, kindlief, dat weet mijn hand alleen;
ofwel teken ik in de wit gelaten rand
van 't blad een wilde roze in haar eerste knop.
En snachts denk ik altoos aan u en aan de roos,
ik kan niet slapen, ik ben droef, en ik sta op,
en dan ben ik op iedereen, op u ook, boos.
Soms denk ik domme dingen, over u, mijn kind,

en over alle vrouwen — maar dat is ùw schuld niet.
Ik weet, gij hebt mij altijd bateloos bemind,
maar ik, ik had het onontbeerlijke geduld niet
om traag te sterven in mijn eigen levensleer
gelijk in Mei de kevers aan een garendraad.
En nu, nu denk ik aan u niet zo dikwijls meer:
het is alsof gij broos uiteenvalt en vergaat
gelijk de oude kinderboeken in mijn kast.
Er is maar één gebeurtenis in heel mijn leven
die in het wonder weefsel van een sprookje past,
maar die is lang reeds, eeuwen lang voorbijgedreven.
Stefana, ach laat mij van u ontbonden zijn —
ik keer u om, uw beeld wentelt in al mijn zinnen,
uw uitgespreide armen zijn alleen maar schijn,
en niets van al uw woorden valt mij nog te binnen ...

W. RUYSLINCK

(Vlaanderen)